

Dudás Robert

Spam

(Regényrészlet)

Feladó: Bobby Reid

Címzett: Én

Tárgy: Mindegy

Mindegy

Budapesten nem élnék. Túl messze van a gyökereimtől, noha fővároshoz méltóan nap mint nap több gyökérrel futnék össze a buszon, a trolin, a villamoson vagy a metróon. Gyalog úgysem érdemes menni sehová, esetleg a busz-, a troli-, a villamos- vagy a metrómegállóba. És addig is vagy százan löknének fel, mivel a folytonos okostelefonnyomkodás következtében megbotlanának a saját lábukban. Akiknek pedig még megvan a képességük, hogy rád nézzenek, csak cigit tarhálnának buszjegyre. Persze meglehet, az arányokat tekintve az ilyen emberek létszáma nem különbözik vidéki kollégáikétól, sőt az is biztos, hogy lehetőségekből, bármilyen témában is keressek, „határ a csillagos ég”, ahogyan mondani szokás. De nekem az túl sok. Elvesznék. Jobban szeretem, ha a határ szinte karnyújtásnyira van tőlem. És Szegedtől csak tizenöt kilométer.

Ezért is költöztem fel ide. Korábban már mindkét városban eltöltöttem néhány hónapot, amolyan próbaverzióként, de ha ismernél, tudnád, hogy Budapest távolról sem nekem való hely.

Na de nem is ez a lényeg. Szeretném elmesélni, mi mindenem mentem keresztül, mire szakítani tudtam a szülővárossal, Szabadkával, ahol egész eddigi életemet leéltem.

Először is engedd meg, hogy bemutatkozzam. A nevem legyen most, mondjuk, Bobby Reid. Bírom azt a számot, és nem szeretném,

ha első dolgod az lenne, hogy rohansz a Facebookra nyomozni utánam. Az embereket az ilyesmi csak a teljes elidegenedés felé vezeti. Posztok alapján ítélnék meg másokat, aztán már nem is kíváncsiak a képek, videók, lájkok, hozzászólások meg miegyebek mögött megbúvó valós személyre. Miért lennének, hiszen otthon az ágyban fekve vagy egy kényelmes fotelben ülve is meg lehet ismerni valakit. A hozzávalók mindössze 200g kijelző és egy csipetnyi internet.

Az én elidegenedésem viszont már az elemi első napján elkezdődhetett. Emlékszem, miután az osztályteremben elfoglaltuk a helyünket, s végighallgattuk a nyugdíjhoz közeli, vagy harminc éve kiégett tanító erőltetett boldogsággal leadott prédikációját, hogy jaj, de nagyon örül nekünk, egy feladatot kaptunk. Nevünk egyformán díszített papírokon, felragasztva várt ránk a táblán, meg kellett találni a sajátunk.

Kicsi Bobby egyike volt a kevés jelentkezőnek. Arcán elszántság, két ujjával szinte a mennyezetig ért. Ellenállhatatlanul aranyos volt. Ember legyen a talpán, aki nem őt szólította volna fel elsőként.

Kicsi és ellenállhatatlanul aranyos Bobby félelmet nem ismerve pattant ki az utolsó sorból, katonákat megszégyenítve került ki a székeket, átkúszott alattuk, felmászott rájuk, onnan a padra, egyikről a másikra, az utolsóól nekifutásból elrugaszkodott, majd izmos karjával megkapaszkodott a mennyezetről függő kötélén, hogy átlendüljön vele a hatalmas szakadék felett, és egy átfordulással megérkezzen a pódiumra.

A sikeres célba érést újdonsült osztálytársai nagy ovációval fogadták. Ugráltak, tapsoltak, éljeneztek, s már a kölyökpezsgőt is majdnem kibontották, mikor azonban észrevették: hősük mozdulatlanul áll a tábla előtt.

A teremben kínos csend lett úrrá. Bobby hiába kereste, nem találta a nevét. Nem értette, mi lehet a gond. „Mondd csak, hogy hívnak?” – kérdezték. „Bobbynak... és ezt le is tudom írni, anyukám megtanított rá” – szólt a kétségbeesett felelet. „Akkor biztosan te vagy Robert Reid” – mondta a tanító, majd levette a tábláról azt a lapot, amelyen hullámvonalak és virágmotívumok vették körbe a mi kicsi és ellenállhatatlanul aranyos Bobbynk számára ismeretlen betűkkel szerezplő teljes nevet.

Biztos volt benne, hogy átverik. Ő szerette volna megtalálni magát, ha már bátorkodott elsőként kimenni a táblához, de csak azt a három betűt ismerte, amellyel azt tudta leírni, ahogyan becézik. Így

a mi kicsi és ellenállhatatlanul aranyos Bobbynk kénytelen volt lehajtott fejjel, könnyektől ázottan botorkálni vissza a helyére, miközben az ellenséges haderők oldalról kinevették.

Nos, kicsi már nem vagyok. Aranyos végképp. Ingeimet viszont nem vasalom, így akárcsak vállig érő hajam, azok is hullámokkal teliek. Sőt gyakran virágmotívumoktól ékesek. De még mindig kételkedem abban, hogy ez a keret valóban azt a Robert Reidet veszi-e körbe, akit a környezete is ismer.

Szabadtól évek múltán sem sikerült azonosulnom vele. Elemiben közel se voltam hozzá, szakközépben még távolabb kerültem. Reméltem, hogy tévedés az egész, és ha egyedül nem is megy, valaki majd csak elfogad így is, és segít rájönnöm, valóban olyan vagyok-e, amilyennek mások tudnak be. Mit mondhatnék? Nem jött össze. Mindenki csak szórakozik azon, aki önmaga megismerésében le van maradva. Mindegy.

Közép után végül bekerültem a Sárgaházba, aminek hála idővel rájöttem, nem velem van baj, hanem mindenki mással, akivel addig találkoztam.

A Sárgaház – színét kitalálhatod – egy közel száznegyven éves eklektikus – tudod, ilyen kevert stílusú – épület a városközpontban, még a Monarchia idejéből. Kezdetben a Népbank takarékpénztárának, később, a második világháború alatt a különleges rendőrség mellett a börtönnek adott helyet, és rendszeresek voltak a kínzások, na meg a kivégzések is. Mindezek ellenére mégsem diliházként működik, habár a legtöbb középsulis meg gimis rossz véleménnyel van róla. Ők tényleg azt hiszik, bolondok járnak oda, a Tanítóképzőbe. Igaz, néhányan tényleg besorolhatók ebbe a kategóriába, de úgy hiszem, mindenhol van legalább egy hülye. Az iskolában, a munkahelyen, gyakran otthon is, vagy bármilyen másik közösségben. A legfelsőbb körökről már ne is beszéljünk. Ha esetleg még sincs, a többség úgyis talál magának valakit, akire ráaggathatja ezt a címkét, és láss csodát, máris van ki fölé helyezni magát pusztán azért, mert más-hogyan gondolkodik, érez, és nem értik meg, vagy nem is akarják. Mindegy.

A diliházban kétféle hallgatót lehet megkülönböztetni: az elsőnek csak egy egyetemi diploma kell, és elhitették vele, hogy ott köny-

nyen megszerezheti. A második meg nem tudott külföldre menni, talán még Újvidékre sem másik szakra. Elvértve akad olyan – hála a lenézésnek –, aki tényleg utat szeretne mutatni a kölyköknek, és van bátorsága maradni.

Én inkább a második embertípushoz tartozom. Családomat még a középrétegbe is aligha sorolnám be. Apám már a felvételi költségeimet is nehezményezte, külföldi érettségiről pedig hallani sem akart. Ő jobban örült volna, ha dolgozni megyek az ipari negyedbe, mert hát „a te szakmáddal itthon is jól tudsz keresni”. Meg kell hagyni, jó humora volt az öregnek. Büszkén kijelenthetem, mechatronikai technikus vagyok, de még csak azt se tudom, ez a megnevezés mit jelent.

Máskülönbén meg tanító akartam lenni. Segíteni szerettem volna a kölyköknek átlendülni a szakadék felett, vagy éppen kimászni belőle. Csak ugye nem otthon tanultam volna ki. Már akkor el akartam szabadulni Szabadka fojtogató magányától. Végre kiköltözni a szülői házból, önállósodni, új életet kezdeni egy idegen városban, ahol senki nem ismer, és eljátszani, mennyire faszagyerek vagyok teli önbizalommal, határozottsággal, céltudatossággal, kellő lazasággal.

Végül nem bántam meg, hogy kényszerből maradnom kellett. Egy-két tanár kivételével mindegyik értelmes volt, sokat lehetett tanulni tőlük a szakterületükön kívüli dolgokról is. Szinte minden tudományterületet és művészeti ágat érintettünk a négy év alatt, ennek köszönhetően kiderült, hanyas is vagyok agyilag. Hogy mi az, ami érdekel, és mi az, ami nem. Közben pedig megvilágosult előttem az a tény, hogy nem állok készen az oktatói-nevelői munkára. Képtelen lennék elviselni, hogy én mindent megteszek a kölykökért, a szülők pedig elcseszik az egészséget azzal, hogy nem foglalkoznak velük otthon. Azt hiszik, elég az anyagi háttér biztosítása, aztán meg csodálkoznak, ha utódjaik vállalt se vonva lépnek ki az ajtón, és többé vissza se néznek. Mindegy.

Mikor elkezdtek a diliházat, közvetlenül mellette volt a Klein House. Egy kis multikulti bár, a legjobb vajdasági borokkal, kézműves sörökkel. Galériaként is működött. Tehetséges kezdők és befürtött művészek állítottak ki. Koncerteknek is helyt adott. A zeneiskola tanoncaitól kezdve vajdasági előadókon, zenekarokon át, Európa országain keresztül Amerikáig szinte mindenholon érkeztek színvonalas fellépők. Könyvbemutatókat, vásárokat, de még különböző performanszokat is tartottak ott. Borkóstolókat meg mindent, amit

csak el tudsz képzelni. Szabadka kulturális életének egyik utolsó bástyája volt a nem sok közül. És senki sem érezte magát kívülállóknak, szívesen láttak mindenkit.

Oda jártunk mi is, a diliház új lakói, a Kleinba, amikor csak tehettük: órák előtt, órák között, órák után, órák helyett. A nap túlnyomó részében kellemes jazz szólt, amire akkoriban szoktam rá. Ez tökéletes hangulatot teremtett a borozáshoz, amire szintén akkoriban szoktam rá, egy jó bor mellé pedig elengedhetetlen a cigaretta, amire mikor máskor, ha nem akkoriban szoktam volna rá.

Szóval ebben a mennyországban kezdtük megismerni egymást. Ki honnan, miért ide, aztán merre, szokásos bemelegítő duma. Elmentek majd jöttek páran, míg végül ki nem alakult egy ötfős állandó társaság, hogy később szétessen.

Ha lazábban akartuk tölteni az estét, a Cortexbe mentünk. Ha a családi hangulat mellett csak egy közös pontot kellene megemlétenem a két helyben, akkor az az igény. Szükségünk van rájuk, nélkülük elviselhetetlenek a mindennapok.

Az akkori Cortex kétszintes, kis helyiség volt. Ennek ellenére ott is tartottak kiállításokat, koncerteket, könyvbemutatókat, vásárokat és még sorolhatnám. Egyik délután a gimisek még a dolgozataikat is ott írták egy csésze kávé mellett. A tanárnőjüknek minden bizonnyal az lehetett a célja, hogy az egyhangú tanteremből kilépve a diákjai megtapasztalják, nagyjából milyen érzés lehetett régen kávéházakban alkotni.

Délutánonként nem volt nagy tömeg, viszont esténként rendszerint tele volt a hely. Mi öten is gyakran bent ültünk. Csatlakoztunk, vagy csatlakoztak. Attól függően, ki mikor érkezett. Az se okozott gondot, ha azelőtt nem ismertük a másikat, épp ideje volt. Otthon éreztük magunkat.

Baromira hiányoznak azok az idők. Egy átlagos hétköznapon is hangos nevetésektől remegtek a falak. Asszociációk alapján újabb és újabb történetek követték egymást, mindegyik túl akarta szárnyalni a másikat. „Határ a csillagos ég”, ahogyan mondani szokás...

És köztük ültem én is. Érdeklődve hallgattam a kalandozásaikat, sírva röhögtem velük, ha úgy kellett. Ugyanakkor minél magasabba hágott a hangulat, annál erősebben éreztem magamban az ürességet. Mintha az elemi első napján a mi kicsi és ellenállhatatlanul aranyos

Bobbynk valójában beleesett volna abba a hatalmas szakadékba, ahol nem volt más csak egy televízió, ami később egy számítógéppel társult. A külvilágból pedig csak a szülei marakodása szűrődött le hozzá. Aztán egyszer csak arra eszmélt, hogy hirtelen tizenhat éves és százkilencvenkét centi. Mire pedig kimászott a szakadék tanítóképzői oldalán, ott találta magát ittasan egy kocsmában, csupa jókedvvel körülvéve, belül a nagy bűdös semmivel.

Csatolt fájlok:

Lucette – Bobby Reid.mp3